

τέσσαρες ἀρχιεπίσκοποι, ὁ ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας Σκαρλάτος Καλλιμάχης, ὁ πρίγκηψ Κωνσταντῖνος Μουρούζης, γραμματεὺς ἐξ ἀπορρήτων τῆς ὀθωμανικῆς Πύλης καὶ ὁ Στέφανος Μαυρογένης, ὅστις διεδέχθη τὸν ἀδελφόν μου ἐν τῇ ἀρχῇ γραμματεία. Τότε ὁ Γρηγόριος ἐκτιθεὶς αὐτοῖς τὸ κατεπεῖγον τοῦ κινδύνου, προσεπάθει νὰ πείσῃ αὐτοὺς ἵνα φύγωσιν· ἀλλ' αἱ ἐπίμονοι πατρός παὶ αὐτοῦ ἀπευθύνοντο μάλιστα πρὸς τὸν ἡγεμόνα καὶ τὸν ἐξ ἀπορρήτων γραμματέα, ὡς πατέρας οἰκογενείας καὶ χρησίμους μάλιστα πρὸς τὸ ἔθνος. «Τὸ κατ' ἐμέ (ἔλεγε) βλέπω ἤδη ὅτι ἡ καταδίκη μου πλησιάζει· ἀλλὰ τὸ καθήκον μὲ ἀναγκάζει ν' ἀποθάνω ὅπου ἤδη εὕρισκομαι, ἵνα μὴ λάβωσιν ὡς ἐκ τῆς φυγῆς μου αἱ Μουσουλμάνοι εὐσχημον ἀφορμὴν καὶ κατασφάξωσι τοὺς χριστιανούς τῆς πρωτεύουσας.» Τότε ὁμως ἅπαντες ὁμοφώνως διέκοψαν αὐτὸν λέγοντες: «Ἡ αἰτία, ἣτις ἀναγκάζει τὴν Παναγιότητά Σου νὰ διαμείνης καὶ ἀποθάνης, ἀναγκάζει ὁμοίως καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς νὰ προτιμήσωμεν ἀντὶ τῆς δραπετεύσεως τὸν θάνατον, καίτοι σκληρόν.» Ἐκτοτε οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἠθέτησε τὸν λόγον τούτον, ἂν καὶ εἶχον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπάσας τὰς εὐκολίας, ὅπως διασωθῶσιν·